

Així va ser-ne de trista aquella lluna de mel; fins que venint ja símptomes de mania furiosa, va ésser precis fer l'expedient per a tancar-la al manicomi.

Quan la Francisca va passar pel poble el dia que la duien a la reclusió, tothom en general estava en el sentit de què allò tot li pervenia del esglai fort que va rebre quan va calar-se foc a la masia.

No hi havia pas cap dubte que venia del dia del foc. Però també podia ser molt bé que la justícia del Cel s'hagués anticipat, suplint a la de la terra.

HERMENEGILD CARRERA I MIRÓ.

La Confessió

Novel·leta per J. Vidal i Jumbert

En efecte: camí del cementiri era el cadavre de l'hereu de la Torra, i dalt, al Jutjat, la Teresina.

La pobra a l'arribar-hi, li vingé un treball, i d'aquell un altre, que no es creien pas ho aguantés. Atrafegats, jutge, escrivans i tots quants nos trobavem al Jutjat, no sabiem que fer-nos-hi. La esposa del jutge, una bona senyora de cap a peus, com el seu marit, n'entengué alguna cosa, i baixà desseguida del segon pis, i junt amb sa minyona i la mare de la Teresina, arribaren a retornar-la. El metge va ser del parer de deixar-la reposar. I el jutge comprenent-ho aixís i veure l'impossibilitat de moment de traslladar-la a la presó, indicà a l'escrivà de la causa —corresponia, dolguent-me, a la nostra escrivania—, que se n'anés a dinar, i estigués a punt per a quan se li pogessin pendre declaracions.

A mi no em feia gràcia el plegar més aviat de l'acostumat. Prou sabia bé que al venir-ne aquest cas després metocava rescabalar-ho escrivint a deshora. I aquella tarda, i pot ser nit i tot, tampoc me n'escapava. I això i com quelcom avesat a l'ofici, me posaren de malhumor. Un egoisme si es vol, però justificat. No coneixia a la noia —l'havia vista solzament d'esquitllada a l'entrar-la— i ignorava els detalls del crim. Més tard al conèixer ambdues coses, me n'inspirà certa simpatia, i força, i un ver compaixement.